

האביר הלא משוח

ג שמי האביב ריככו את הקרקע, ולכן דאנק לא התקשה לחפור את הקבר. הוא בחר את החלקה במדרון המערבי של גבעה נמוכה, מכיוון שהאיש הזקן תמיד אהב להביט בשקיעה. "עוד יום הסתיים לו", הוא היה נאנח, "ומי יודע מה יילד יום, אה, דאנק?"

ובכן, באחד מאותם ימים אלו הגיעו הגשמים אשר הרטיבו אותם עד לשד עצמותיהם, וביום שהגיע אחריו השתוללו רוחות רטובות, ולמחרת צינה כיסתה הארץ. ביום הרביעי, האיש הזקן היה חלש מכדי לרכב על סוסו. ועכשיו הוא מת. רק לפני מספר ימים הוא שר בזמן רכיבתם, השיר הישן על ההליכה לעיר-שחף ולראות את העלמה הנאה, אבל במקום לרכוב לעיר-שחף, הוא שר על אשפורד. *רוכבים לנו לאשפורד אל עלמה כה נאוזה, היי-הו, היי-הו*, חשב דאנק בעגמומיות כאשר המשיך לחפור.

לאחר שהקבר היה עמוק דיו, הוא הרים את גופתו של האיש הזקן בזרועותיו ונשא אותו אליו. הוא היה אדם קטן וכחוש; וללא חולצת השריון, הקסדה וחגורת חרבו, לא נראה שהוא שקל יותר מאשר שק עלים. דאנק היה גבוה לגילו, בחור בעל שיער מדובלל ועצמות גדולות כבן שש-עשרה או שבע-עשרה שנה (איש לא ידע בוודאות), אשר התנשא מעל לגובה שני מטרים, ורק עכשיו שריריו החלו לנפח את גופו. האיש הזקן הילל לעתים קרובות את כוחו. הוא תמיד שיבח אותו בנדיבות. לא היה לו עוד מה להעניק לו.

הוא הניח אותו בקרקעית הקבר ועמד מעליו למשך זמן מה. ריח הגשם היה שוב באוויר, והוא ידע הוא צריך לכסות את הקבר לפני שהגשם יתחיל לרדת, אבל היה קשה לזרוק את האדמה על הפנים הזקנות והעייפות האלו. *צריך להיות כאן ספטון שיגיע כמה תפילות עליו, אבל יש לו רק אותי*. האיש הזקן לימד את דאנק את כל מה שהוא ידע על חרבות ומגנים ורומחים, אבל הוא מעולם לא ידע כיצד לומר את המילים הנכונות.

"הייתי משאיר לך את חרבך, אבל היא רק תחליד בתוך האדמה", הוא אמר לבסוף, בהתנצלות מה. "אני מאמין שהאלים יעניקו לך חרב חדשה. הלוואי ולא היית מת, סר". הוא היסס, לא בטוח אם יש דבר מה נוסף שעליו להגיד. הוא לא הכיר תפילות נוספות, לא במלואן; האיש הזקן מעולם לא היה אדוק בתפילותיו. "היית אביר אמיתי, ומעולם לא הכית אותי כאשר זה לא הגיע לך", הוא אמר בסופו של דבר, "מלבד אותה פעם במיידנפול. זה היה נער הפונדק שאכל את הפשטידה של האלמנה, לא אני, כמו שאמרתי לך. זה לא משנה עכשיו. שהאלים ישמרו עליך, סר". הוא בעט באדמה חזרה אל הקבר, ואז התחיל למלא אותו בשיטתיות, לא מביט על הדבר שנח בקרקעיתו. *היו לו חיים ארוכים, חשב דאנק. הוא היה קרוב יותר לששים מאשר לחמישים, וכמה אנשים מגיעים לגיל מופלג שכזה? לפחות הוא חי לראות אביב נוסף.*

השמש העריבה כאשר הוא האכיל את הסוסים. היו לו שלושה סוסים; הסוס שקוע הגב שלו, סוסת הרכיבה של הזקן, ורעם, סוס הקרב שלו, אשר בו הוא השתמש רק בטורנירים ובקרב. סוס ההרבעה החום והגדול לא היה מהיר או חזק כמו רעם, אבל עדיין היו לו עיניים בורקות ומזג חם, והוא היה הדבר היקר ביותר שאי פעם היה לדאנק. *אם אמכור את רעם ואת ערמוני הזקן, וגם את המושכות והאוכפים, אהיה לי מספיק כסף כדי...* דאנק הזעיף פניו. החיים היחידים שהוא הכיר היו חיי אביר לא משוח, רוכב ממבצר למבצר, משרת לורד כזה או אחר, ואז ממשיך הלאה. היו גם טורנירים מעת לעת, על אף שלאחרונה התדירות הייתה נמוכה, והוא ידע שהיו כמה אבירים לא משוחים שהפכו לשודדים במהלך חורפים קשים במיוחד, על אף שהזקן מעולם לא עשה זאת. *אוכל למצוא אביר לא משוח אחר הזקוק לנושא כלים כדי שיטפל בחיות וינקה את השריון שלו*, הוא חשב, *או שכבר כדאי ללכת לאחת הערים, אל לאניספורט או מעלה המלך, ולהצטרף אל משמר העיר. אחרת...*

הוא ערם את חפציו של הזקן מתחת לעץ אלון. ארנק הברד הכיל שלוש מטבעות כסף, תשע-עשרה מטבעות נחושות ואבן נופך שבורה; כמו רוב האבירים הלא משוחים, רוב הונו היה בסוסיו ובכלי נשקו. לדאנק הייתה

כעת חולצת שרשראות שממנה הוא הסיר חלודה אלפי פעמים. קסדה פתוחה מברזל עם מגן אף רחב ועיקום קל ברקה השמאלית. חגורת חרב עשויה מעור חום וסדוק, וחרב ארוכה בנדן עשוי עץ ועור. פגיון, תער, אבן משחזת. מגני רגליים ומגן צוואר, רומח קרב באורך שני מטרים וחצי עשוי מעץ מילה שבקצהו היה חוד ברזל משונן, ומגן מעץ אלון המוקף במסגרת מתכת חבוטה, שעליו היה הסמל של סר ארלאן מעץ פני: גביע מכונף, כסוף על רקע חום.

דאנק הביט על המגן, הרים את חגורת החרב, והביט שוב במגן. החגורה נעשתה עבור מותניו הצרות של האיש הזקן. היא לעולם לא תתאים לו, כפי שחולצת השריון לא תתאים. הוא הידק את הנגן לרצועת חבל, קשר אותה סביב מותניו ושלף את החרב הארוכה.

הלהב הייתה ישרה וכבדה, פלדת טירה מצוינת, ידית האחיזה הייתה עשויה מרצועות עור רך עטופות סביב מקל עץ, הגולה הייתה אבן שחורה וחלקה. על אף שהחרב הייתה פשוטה למראה, היא התאימה היטב לידו, ודאנק ידע כמה חדה היא הייתה, מכיוון שהעביר אותה על האבן המשחזת ומטלית השימון בכל לילה בטרם עלה על ייצועו. היא מתאימה לכף ידי בדיוק כפי שהתאימה לשליו, הוא חשב לעצמו, ויש טורניר במישור אשפורד.

לקלת-רגל היה קצב הליכה נעים יותר מאשר לערמוני הזקן, אבל דאנק היה עדיין עייף ודואב כאשר הבחין בפונדק מלפניו, מבנה העץ והטיח ניצב ליד נהר. האור הצהוב והחמים בקע מבין חלונותיו נראה כה מזמין עד כי לא היה יכול להתנגד להזמנה. יש לי שלושה מטבעות כסף, הוא אמר לעצמו, מספיק כדי לקנות ארוחה טובה וכמה שיכר שארצה לשתות.

כאשר ירד מסוסתו, ילד עירום יצא נוטף מים מהנהר והתחיל לנגב את עצמו על מגבת חומה וגסה. "האם אתה נער האורות?" שאל אותו דאנק. הילד לא נראה בן יותר משמונה או תשע, יצור כחוש וחיוור פנים, רגליו היחפות טבועות עד קרסוליו בבוץ. שיערו היה הדבר המוזר ביותר לגביו. לא היה לו שיער כלל. "אני ארצה שתסרק את סוסת הרכיבה שלי. ומספוא עבור כל השלושה. תוכל לטפל בהם?" הילד הביט בו בחוצפה. "אני מסוגל, אם ארצה".

דאנק הזעיף פניו. "איני מוכן לשמוע דברים כאלו. דע לך כי אני אביר".

"אתה לא נראה כמו אביר".

"האם כל האבירים נראים אותו הדבר?"

"לא, אבל הם לא נראים כמוך. חגורת החרב שלך עשויה מרצועת חבל".

"כל עוד היא מסוגלת להחזיק את הנדן שלי, היא מתאימה לי. עכשיו דאג לסוסים שלי. תקבל מטבע נחושת אם תעשה עבודה טובה ומכה על הראש אם לא". הוא לא המתין לראות כיצד נער האורות הגיב לדבריו, אלא פנה משם ונכנס אל הפונדק.

בשעה הזאת, הוא ציפה כי הפונדק יהיה סואן, אבל החדר הראשי היה כמעט ריק. לורד צעיר בגלימת משי משובחת היה מעולף על שולחן אחד, נוחר ברכות בתוך בריכת יין שפוף. מלבדו לא היה איש. דאנק הביט בהססנות סביב, עד שאישה נמוכה, עבת כרס ובעלת פנים חמוצות יצאה מתוך המטבח ואמרה, "שב היכן שתרצה. אתה רוצה שיכר או מזון?"

"שניהם". דאנק התיישב ליד החלון, הרחק מהאיש הישן.

"יש לנו טלה טוב, צלוי על משרה עשבים, וכמה ברווזים שהבן שלי תפס. מה תרצה לאכול?"

הוא לא אכל בפונדק במשך חצי שנה או יותר. "שניהם".

האישה צחקה. "טוב, אתה מספיק גדול בשביל זה". היא מזגה ספל שיכר והביאה אותו אל שולחנו. "האם תרצה גם חדר ללילה?"

"לא". יותר מכל, דאנק רצה מזון קש רך וגג מעל לראשו, אבל הוא היה צריך להיזהר במעותיו הנותרות.

הלילה הוא יישן על הקרקע. "קצת אוכל, קצת שיכר, ואז אני יוצא אל אשפורד. מה המרחק לשם?"

"יום רכיבה אחד. המשך תפונה עד אשר הדרך תתפצל בתחנה השרופה. האם הבחור שלי מטפל בסוסים

שלך או שהוא ברח שוב?"

"לא, הוא שם", אמר דאנק. "נראה שאין לך לקוחות הלילה".

"חצי מהעיריה הלכו אל הטורניר. גם הילדים שלי היו הולכים, אילו הייתי מרשה להם. הם יקבלו את הפונדק הזה לאחר מותי, אבל הבחור הצעיר שלי היה מעדיף להסתובב עם חיילים והבת שלי מתחילה להיאנח ולצחק בכל פעם שאביר חולף על פניה. אני נשבעת לך שאין לי מושג למה. אבירים נראים בדיוק כמו שאר האנשים, ואף פעם לא ראיתי שטורניר רומחים משנה את מחיר הביצים". היא הביטה בסקרנות בדאנק, חרבו ומגנו אמרו לה דבר אחד, חגורת החבל וחולצתו הפשוטה אמרו דבר אחר לגמרי. "אתה הולך אל הטורניר בעצמך?"

הוא לגם מהשיכר לפני שענה. הוא היה בצבע חום כאגוז וסמיך ביותר, בדיוק כפי שהוא אהב. "כן", הוא אמר. "אני מתכוון להיות האלוף".

"האמנם?" שאלה בעלת הפונדק בנימוס.

בקצה השני של החדר, הלורד הצעיר הרים את ראשו משלולית היין. פניו היו צהובות וחולניות מתחת לשיער חום שנדמה לקן עכברושים וזיפים בלונדיניים על סנטרו. הוא שפשף את פיו, מצמץ לעבר דאנק ואמר, "חלמתי עליך". ידו רעדה כאשר הניף אצבעו. "התרחק ממני, אתה שומע? התרחק ממני".

דאנק הביט בו בבלבול. "אדוני הלורד?"

בעלת הפונדק נשענה לעברו. "אל תתייחס אליו, סר. כל מה שהוא עושה הוא לשתות ולדבר על החלומות שלו. אני אטפל באוכל שלך". היא מיהרה משם.

"אוכל?" הלורד הפך את המילה לקללה. הוא קם על רגליים רועדות, יד אחת על השולחן כדי למנוע ממנו להתמוטט. "אני הולך להקיא", הוא הכריז. חולצתו הייתה צבועה באדום מכתמי יין יבשים. "רציתי זונה, אבל אי אפשר למצוא כאן אפילו אחת. כולן הלכו לאשפורד. בשם האלים הטובים, אני צריך עוד יין". הוא התנודד מהחדר הראשי, ודאנק שמע אותו עולה במדרגות, שר בקול חלש.

"יצור מסכן, חשב דאנק. אבל מדוע הוא חשב שהוא הכיר אותי? הוא הרהר על כך בזמן ששתה מהשיכר.

הטלה היה אחד מהמעדנים הטובים ביותר שהוא אי פעם אכל והברווז היה אפילו טוב ממנו, מבושל עם דובדבנים ולימונים ולא שמנוני בכלל. בעלת הפונדק הביטה גם אפונה בחמאה ולחם שעורה שעדיין היה חם מהתנור. ככה זה להיות אכיר, הוא אמר לעצמו כאשר מצץ את שארית הבשר מהעצם. מזון טוב ושיכר בכל פעם שארצה, ואיש שלא ירביץ לי על הראש. הוא הזמין ספל שני עם הארוחה, ספל שלישי על מנת לעזור לעיכול וספל רביעי רק בגלל שלא היה מישוהו שלא היה יכול לאסור עליו, וכאשר הוא סיים, הוא שילם לבעלת הפונדק במטבע כסף אחד וקיבל חזרה חופן מטבעות נחושת.

החשכה ירדה כאשר דאנק יצא מהפונדק. בטנו מלאה וארנקו קל יותר, אבל הוא הרגיש טוב כאשר נכנס אל האורוות. ממולו, הוא שמע סוס צוהל. "הירגע, בחור", אמר קולו של ילד. דאנק מיהר פנימה, זעף עולה על פניו.

הוא מצא את נער האורוות יושב על רעם ולובש את שריונו של האדם הזקן. חולצת השרשראות הייתה ארוכה יותר ממנו והוא היה צריך להטות את הקסדה על ראשו הקירח כדי שלא תכסה על עיניו. הוא נראה מרוכז לגמרי ומגוחך לגמרי. דאנק נעצר על מפתן הדלת וצחק.

הילד הרים מבטו, הסמיק וזינק אל הקרקע. "אדוני הלורד, לא התכוונתי –"

"גנב", אמר דאנק, מנסה להישמע רציני. "הסר את השריון הזה ושמח שרעם לא בעט בראש הטיפש שלך. זהו סוס קרב, לא פוני של ילד קטן".

הילד הסיר את הקסדה והשליך אותה אל הקש. "הייתי יכול לרכב עליו טוב ממש כמורך", הוא אמר, אמיץ וחוצפן כאחד.

"סגור את פיך, איני מוכן לשמוע דברי חוצפה כאלו. וחולצת השרשראות, הסר אותה. מה אתה חושב שאתה עושה?"

"איך אני יכול לספר לך, אם אני צריך לסגור את הפה שלי?" הילד הסיר את חולצת השרשראות ושמת אותה על הקרקע.

"אתה יכול לפתוח את פיך כדי לענות", אמר דאנק. "עכשיו הרם את השריון, הסר ממנו את הלכלוך והחזר אותו להיכן שמצאת אותו. וגם את הקסדה. האם האכלת את הסוסים, כפי שאמרת לך? וסירקת את קלת-רגל?"

"כן", אמר הילד, כאשר הסיר אניצי קש מהשריון. "אתה הולך לאשפורד, נכון? קח אותי אתך, סר".

בעלת הפונדק הזהירה אותו על כך. "ומה אמך תגיד על כך?"

"אימי?" הנער כיווץ את פניו. "אימי מתה, היא לא תגיד דבר".

הוא היה מופתע. האם בעלת הפונדק לא הייתה אימו? אולי הוא רק היה השוליה שלה. ראשו של דאנק היה מעט סחרחר מהשיכר. "האם אתה יתום?" הוא שאל בבלבול.

"אתה לא?" השיב לו הילד.

"הייתי פעם", הודה דאנק. "עד שהאיש הזקן לקח אותי אתו."

"אם תיקח אותי אתך, אוכל להיות נושא הכלים שלך".

"אני לא צריך נושא כלים", הוא אמר.

"כל אביר זקוק לנושא כלים", אמר הילד. "נראה שאתה, יותר מכלום, צריך נושא כלים".

דאנק הרים את ידו באיום. "ונראה לי שאתה צריך איזו מכה הגונה על הראש. מלא לי שק של שיבולת שועל. אני יוצא אל אשפורד... לבדי".

אם הילד היה מיוחד, הוא הסתיר זאת היטב. לרגע אחד הוא עמד מולו, כולו רוטן ומלא חמה, זרועותיו שלובות, אבל בדיוק שדאנק עמד לוותר, הילד הסתובב והלך אל שיבולת השועל.
דאנק נשם לרוחה. *חבל שאני לא יכול לקחת אותו... אבל יש לו חיים טובים כאן בפונדק, חיים טובים יותר משיהיו לו כנושא כלים עבור אביר לא משוח. לא אעשה לו טובה בכך שאקח אותו איתי.*
הוא עדיין היה יכול להרגיש את האכזבה של הילד. כאשר הוא עלה על קלת-רגל ולקח את המושכות של רעם, דאנק החליט שאולי מטבע נחושת יעודד אותו. "הנה, בחור צעיר, כתודה על עזרתך". הוא הטיל לעברו את המטבע בחיך, אבל נער האורות לא ניסה אפילו לתפוס אותו. הוא נפל על האדמה בין רגליו היחפות והוא השאיר אותו שם.
הוא ירים אותו ברגע שאעזוב, אמר דאנק לעצמו. הוא סובב את סוסת הרכיבה ויצא מהפונדק, מוביל את שני הסוסים האחרים אחריו. העצים זהרו באור הירח, והשמים היו חסרי עננים וזרועי כוכבים. אך עדיין, כאשר הוא הלך בדרך, הוא הרגיש את נער האורות מביט אחריו, רוטן ודומם.

צללי אחר הצהריים התארכו כאשר דאנק נעצר בקצה מישור אשפורד הרחב. ששים אוהלים כבר הוקמו על המישור המדושה. כמה מהם היו קטנים, כמה גדולים; כמה מרובעים, כמה עגולים; כמה עשויים מברז מפרשים, כמה מפשתן, כמה ממש; אבל כולם היו צבועים בצבעים בוהקים, דגלים ארוכים מתנפנפים על היתד המרכזי, בוהקים יותר משדה פרחי בר בצבעים האדומים העשירים והצהובים הזוהרים, אלפי גווני ירוק וכחול, שחור, אפור וסגול.

האיש הזקן רכב עם כמה מהאבירים האלו; את האחרים דאנק הכיר מהסיפורים שנאמרו בפונדקים ומסביב למדורות. על אף שהוא מעולם לא למד את קסם הקריאה והכתיבה, האיש הזקן התעקש ללמד אותו את סמלי האבירות, בדרך כלל בוחן אותו במהלך רכיבתם המשותפת. הזמירים היו שייכים ללורד קארון מהמישורים, והוא היה מיומן בקרבות רומח ואף בנגינת נבל. הצבי המוכתר היה שייך לסר ליוול באראתיאון, הסערה הצוחקת. דאנק הבחין בצייד של טארלי, בברק הסגול של בית דונדאריון, התפוח האדום של בית פוסוויי. שם שאג לו אריה לאניסטר בזהב על ארגמן, ושם היה צב הים הירוק של בית אסטרמונט, שוחה על שדה ירוק בהיר. האוהל החום מתחת לסוס האדום היה יכול להיות שייך רק לסר אוטו בראקן, אשר נקרא הבריון מבראקן מכיוון שהרג את לורד קוונטין בלאקווד לפני שלוש שנים בטורניר שנערך במעלה המלך. דאנק שמע שסר אוטו הכה עם גרזן אימונים, אבל במהלומה כה חזקה, עד כי הוא עיקם את מכסה הקסדה של לורד בלאקווד ישירות לתוך פניו. הוא ראה גם כמה דגלים של בית בלאקווד, בקצה המערבי של המישור, כמה שיותר רחוקים מאוהליו של סר אוטו. מרברנד, מוליסטר, קארגיל, ווסטרלינג, סוואן, מולנדור, הייטאוור, פלורנט, פריי, פרוס, סטוקוורת', דארי, פארן, וויילד; נראה כאילו כל הבתים במערב ובדרום שלחו אביר או שלושה אל אשפורד כדי לראות את העלמה הנאוה ולהתמודד בטורניר למענה.

אך למרות יופיים של האוהלים, הוא ידע כי לא היה שם מקום עבורו. הלילה תכסה עליו רק גלימת צמר בלויה. בזמן שהלורדים והאבירים המכובדים יסערו על דגים וחזירים מפותמים, ארוחתו של דאנק תהיה חתיכת בשר מיובשת. הוא ידע היטב שאם הוא יקים את אוהלו בשדה הצבעוני הזה, אז ישפכו עליו קיתונות של בוז גלוי ומבטי לעג דוממים. אולי כמה מהם יתייחסו אליו בנימוס, ובמובן מסוים, זה אפילו גרוע יותר.
אביר לא משוח חייב לשמור על גאוותו. בלעדיו, הוא לא היה טוב יותר משכיר חרב. *אני חייב לזכות במקומי בקבוצה הזאת. אם אלחם היטב, איזה לורד אולי ייקח אותי אל ביתו. ארכב אז בקבוצה אצילה, ואוכל בשר טרי בכל לילה באולם הטירה, ואקים את האוהל שלי בטורנירים. אבל תחילה עלי להוכיח את עצמי. בלית ברירה, הוא הפנה את גבו אל מחנה האוהלים והוביל את סוסיו אל העצים.*

בפאתי המישור הרחב במרחק של חצי מיל מהעיירה והטירה, הוא מצא מקום בעיקול הנהר שבו נוצרה בריכה עמוקה. קני סוף גדלו לאורך קצותיו, ועץ בוקיזה פורח וגבוה כיסה על המקום. עשב האביב היה ירוק כמו דגלי האבירים ורך למגע. זה היה מקום יפה, ואיש עדיין לא תפס אותו. *כאן יהיה האוהל שלי, אמר דאנק לעצמו, אוהל עם גג של עלים, ירוק יותר אפילו מהדגלים של בתי טיירל ואסטרמונט.*

תחילה הוא טיפל בסוסיו. לאחר שהוא דאג להם, הוא התפשט ונכנס לתוך הבריכה כדי לשטוף את אבק הדרכים. "אביר אמיתי חייב להיות נקי מבחוץ כפי שהוא טהור מבפנים", אמר לו תמיד האיש הזקן, מתעקש שהם יתרחצו מכף רגל ועד ראש בכל פעם שהירח החדש הופיע בשמים, ואין זה משנה אם ריחם היה טוב או רע. עכשיו כשהוא היה אביר, דאנק נשבע שעליו לנהוג כמותו.

הוא ישב עירום מתחת לעץ הבוקיזה בזמן שהתייבש, נהנה מחום רוחות האביב על עורו, כאשר הביט בשפירית מרחפת בעצלתיים בין קני הסוף. הוא נזכר שסיפרו לו כי בכמה שפות קוראים לחרק הזה זכוב דרקונים. *מדוע שיקראו לו כך? הוא תהה. הוא בכלל לא נראה כמו דרקון.* לא שדאנק אי פעם ראה דרקון בחייו. אבל האיש הזקן ראה. דאנק שמע את הסיפור לפחות חמישים פעם, כיצד סר ארלאן היה רק ילד קטן כאשר סבו

לקח אותו אל מעלה המלך, וכיצד הוא ראה את הדרקונית האחרונה לפני שהיא מתה. זאת הייתה דרקונית ירוקה, קטנה ומכווצת, הכנפיים שלה מצומקת. אף אחת מהביצים שלה לא בקעו. "כמה אומרים שהמלך אאיגון הרעיל אותה", אמר האיש הזקן. "מדובר באאיגון השלישי, לא אביו של המלך דאירון, אלא למלך שנקרא קללת הדרקון, או אאיגון חסר המזל. הוא פחד מדרקונים, מכיוון שראה את הדרקון של דודו טורף את אימו. תקופת הקיץ הפכו להיות קצרות יותר מאז שהדרקונית האחרונה מתה, והחורפים ארוכים וקשים יותר".

האוויר התחיל להתקרר כאשר השמש שקעה מתחת לצמרות העצים. כאשר דאנק הרגיש צמרמורות עוברות בעורו, הוא חבט בחולצתו ובמכנסיו כנגד גזע עץ הבוקיזה על מנת לנקות אותם עד כמה שניתן ולבש אותם שוב. מחר הוא יחפש את האחראי על הטורניר ויירשם אליו, אבל היו עניינים דחופים אחרים שהוא צריך לעשות הלילה, אם הוא בכלל היה רוצה שיהיה לו סיכוי.

הוא לא היה צריך לבחון את פניו במים כדי לדעת שהוא לא נראה כמו אביר, ולכן הוא הניח את מגנו של סר ארלאן על גבו כדי להראות את הסמל שלו. דאנק קשר את הסוסים, מותיר אותם ללחך עשב טרי מתחת לעץ הבוקיזה, בזמן שיצא לדרכו אל מגרש הטורניר.

בזמנים רגילים, המישור היה אזור התאספות עבור אנשי העיירה אשפורד, הנמצאת בצד השני של הנהר, אבל כעת המקום השתנה לגמרי. עיירה שנייה הוקמה שם בין לילה, עיירה של משי במקום של אבן, גדולה ויפה יותר מאחותה הבכורה. עשרות סוחרים הקימו את דוכניהם בקצה השדה, מוכרים פרוות ופירות, חגורות ומגפיים, עורות ונצים, כלי חרס, אבנים טובות, כלי מתכת, תבלינים, נוצות ומגוון אדיר של סחורות. להטוטנים, מפעילי תיאטרון בובות וקוסמים שוטטו בין האנשים והופיעו בפניהם... כמו הזונות והכייסים. דאנק הניח את ידו על שקיק מטבעותיו.

כאשר הבחין בניחוח נקניקיות הניצלות מעל להבה, ריר עלה בפיו. הוא קנה אחת מהן במטבע נחושת, וקרן שיכר יחד איתה. בזמן שאכל, הוא צפה בקרב בין אביר מעץ צבוע נלחם כנגד דרקון מעץ צבוע. גם מפעילת תיאטרון הבובות הייתה נאה למראה; גבוהה ורזה, בעלת עור הזית והשיער השחור של בני דורן. היא הייתה כחושה כמו רומח וללא שדיים בולטים, אבל דאנק אהב את פניה ואת האופן שבו אצבעותיה גרמו לדרקון להסתחרר ולתקוף במשיכות חוטים עדינות. הוא היה זורק מטבע נחושת אל הנערה, אילו היה לו יותר כסף, אבל כעת הוא היה זקוק לכל מטבע.

היו גם מתקני שריונות בין הסוחרים, כפי שהוא קיווה. טירושי בעל זקן כחול ומפוצל מכר קסדות מקושטות ומרהיבות, מציגות דמויות כשל ציפורים וחיות בצבעי כסף וזהב. במקום אחר, הוא מצא מחשל חרבות שמכר חרבות פלדה זולות, וסוחר אחר שהציג מרכולת משוכחת הרבה יותר, אבל הוא לא חיפש חרב. האיש שלו הוא היה זקוק נמצא בסוף השורה, חולצת שרשראות משוכחת וזוג כפפות פלדה נחות על השולחן לפניו. דאנק בחן אותם היטב. "זוהי עבודה טובה", הוא אמר.

"טובה יותר משל כל השאר", הנפח היה איש גוץ, גובהו לא יותר ממטר וחצי, אבל רחב כמו חזהו וזרועותיו של דאנק. היה לו זקן שחור, כפות ידיים ענקיות ולא שמץ אחד של בושה.

"אני זקוק לשריון עבור הטורניר", אמר לו דאנק. "שריון מלא כולל מגן צוואר, מגני רגליים וקסדה סגורה".

הקסדה הפתוחה של האיש הזקן תתאים לראשו, אבל הוא רצה יותר הגנה לפניו מאשר מגן אף יכול לספק לו. מייצר השריונות בחן אותו מכף רגל ועד ראש. "אתה בחור גדול, אבל עיצבתי שריונות עבור אנשים גדולים יותר". הוא עקף את השולחן. "כרע על ברכיך, אני רוצה למדוד את הכתפיים האלו. כן, ואת הצוואר העבה שלך". דאנק כרע על ברכיו. מייצר השריונות הניח רצועת עור לאורך כתפיו, נהם, הניח אותה סביב צווארו ונאנח שוב. "הרם את זרועך. לא, הימנית". הוא נהם פעם שלישית. "עכשיו אתה יכול לעמוד". רוחב רגלו, עובי שוקיו, וגודל מותניו גררו נהמות נוספות. "יש לי כמה חלקי שריון בעגלה שלי שיכולים להתאים לך", אמר האיש כאשר סיים את המדידות. "זה לא משהו מקושט בכסף או זהב, רק פלדה טובה, חזקה ופשוטה. אני מייצר קסדות שנראות כמו קסדות, לא חזירים